

Нѣкои го псуваха. Нѣкои не му обръщаха внимание. Други само се подсмиваха.

— Паплачъ! — метна съ презрение ржка къмъ хората той и ги прокле. — На тая сметъ изкуство съмъ тръгналъ да поднасямъ. Жалки твари!

И реши:

— Гениятъ има свой пжтъ. Недостойни сж за неговитѣ висоти безименнитѣ създания. Разгърна историята.

— Ето, Бодлеръ, Нитче, Вийонъ, кой ги е разбралъ? Като тѣхъ ще бжда.

И той тръгна по новия пжтъ.

— Пиянство, налудничавостъ, сифилистъ, — съ това ги заклеими глупавиятъ свѣтъ. А това бѣше разковничето на тѣхното безсмъртно величие.

Той съ възторгъ си спомнѣше за оня приятель, който нѣкога му разправѣше, какъ Бодлеръ, пиянъ до смъртъ, боядисвалъ лицето си за да се отличава отъ другитѣ и така се разхождалъ изъ улицитѣ, безъ да обръща нѣкому внимание.

— Тая паплачъ се плоди като свинетѣ, а Бодлеровци веднажъ се раждатъ — така билъ казвалъ Бодлеръ.

Припомнѣше си това той, а въ душата му нараства протестъ:

А колко пжти се раждатъ Ураганъ Гръмотресовци?

Вино, жени, кабарета, започна той отъ вечеръ до сутринъ.

Провървѣ му.

Година не мина, а той стигна своитѣ учители. Стигна Бодлера въ пиенето.